

Κρήτη, π' ἀνάθρεψες θεοὺς μὲ τῇ δικῇ σου βρωσί, δὲν ἔναι κρεῖμα τὰ θεῖα τ' ἄγρια νὰ σὲ τρώσι;
Κρήτ. β) "Ο,τι τρώγεται μετὰ τοῦ ἄρτου, ὄψον, προσφάγιον Κεφαλλ. Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) Κύθηρ.—Λεξ. Περίδ. Ἐλευθερουδ. Πρω.Δημητρ.: Πολὺ πολὺ τὸ ψωμί καὶ λίγη λίγη τῇ βρωσί Κρήτ. Τρώνε ψωμί μὲ τῇ βρωσί Κύθηρ. 2) Δύναμις, ζωτικότης Εὐβ. (Ἄκρ. Κουρ. Μετόχ. Στροπόν. κ.ά.) Πελοπν. (Καρδαμ. Κίτ. Μάν. Ξηροχώρ.): Ἐνὶ ζαβῇ χρονιά καὶ δὲν ἔχουνε φρεῶς τὰ κλαριά (ζαβή=δύσκολος, ἄφορος, κλαριά=δένδρα) Μετόχ. Ἐνὶ ἄκαιρα τὰ φροῦτα καὶ δὲν ἔχουνε φρεῶς αὐτόθι. Χάθηκ' ἡ φρεῶς σου, δὲν ἔχεις κἀνὰ χάρ' ἄνδρ' σου Στροπόν. Τὸ γάλα τοῦ ἔδωκε βρωσί Καρδαμ. Τὸ φαεὶ δὲν ἔχει φρεῶσι Κίτ. 3) Τὸ μαγειρικὸν ἄλας Κύθηρ.

βρωσιὰ ἡ, Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρωσί.

Φαγητόν: Δὲν ἔχομε σταλὰ βρωσιὰ.

βρωτίδα ἡ, Θράκ. βρουτίδα Θράκ. (Μάδυτ.) Λέσβ. βωτρίδα Θράκ. (Σηλυβρ.) Κύπρ.—Λεξ. Λάουνδ. Μπριγκ. φ'τρίδα Μακεδ. (Βελβ.) βιπρίδα Θράκ. (Σηλυβρ.) βρώτιδα Λεξ. Δημητρ. βώτρίδα Θράκ. (Αἰν. Κομοτ. Σαρεκκλ. Σκοπ. Φανάρ.) Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Ἄρν. Καστορ. Καταφύγ. Σέρρ. Σισάν. Χαλκιδ.) Σίφν. κ. ἄ.—Λεξ. Γαζ. (λ. σῆς) Περίδ. Αἰν. Βυζ. Μπριγκ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. 438. βώτιδα Σαμοθρ. γώτρίδα Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Πιθανῶς ἐξ ἀρχ. οὐσ. *βρωτίς, δι' ὃ πβ. τὰ συνών. βρωτήρ καὶ τριχοβρώς.

Τὸ ἔντομον βρωμοῦσα Β 3 γ, ὃ ἰδ. Ἡ βώτρίδα ἔφαγε τὴ γούνα μ' Σαρεκκλ. Τὰ τρύπ'σε - γ - ἡ βώτρίδα τὰ ροῦχα Σκοπ. Τὰ ροῦχα μου τὰ 'φας ἡ βώτρίδα Σίφν. Κυπαρισσένια σεντούκια ποῦ νὰ μὴν τὰ πιάν' ἡ βώτρίδα Σαρεκκλ. "Ολα παλαιά, παμπάλαια, ποῦ τὰ 'φας ἡ σκόνι καὶ ἡ βώτρίδα Σκοπ. Τὰ καρδοφ'λλα τὰ κρύβουν 'ς τὸν σιδούρ' γὰ τσοὶ δουτ'κοὶ κὶ τσοὶ βώτρινις Κομοτ. [*]

βρωτιδοφάγωμα τό, ἀμάρτ. βωτρινδοφάγωμα Λεξ. Βυζ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρωτίδα καὶ φάγωμα.

Φάγωμα ὑφάσματος ὑπὸ τοῦ σκόρου. Συνών. σκοροφάγωμα.

βρωτιδοφαγώμενος ἐπίθ. ἀμάρτ. βωτρινδοφαγώμενος Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Μπριγκ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω.Δημητρ. βωτρινδοφαγώμενους Θράκ. (Σαρεκκλ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Σέρρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρωτίδα καὶ τοῦ φαγώμενος μετοχ. τοῦ ρ. τρώγω.

1) Ὁ φαγωθεὶς ὑπὸ σκόρου, ἐπὶ ὑφάσματος ἐνθ' ἄν. Συνών. σαρακοφαγώμενος, σκοροφαγώμενος. 2) Ὁ φέρων εἰς τὸ πρόσωπον τὰς οὐλὰς τῶν ἐξανθημάτων τῆς νόσου εὐλογίας Θράκ. (Σαρεκκλ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλογδάρις 1 καὶ βρασέας.

βύζα ἡ, Πάρ. Πελοπν. (Μεσσ.) βουζζος ὁ, Εὐβ. (Κουρ.) Τὸ μεταγν. οὐσ. βύζα. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 40 (1928) 203 καὶ Ὁρολογ. Δημῶδ. 1 (1941) 17.

Τὸ πτηνὸν βύας ὁ μέγιστος (bubo maximus) τῆς τάξεως τῶν γαμψονύχων. Συνών. μποῦφος. [*]

βύζα ἡ, Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βυζί.

Μέγας μαστὸς ἐνθ' ἄν.: Κόβγει τσοὶ βύζες τση ποῦ ἦτανε μεγάλες, γιὰτὶ ἦτανε δρακόντισσα (ἐκ παραμυθ.) Θήρ.

βυζαδέρφι τό, Θράκ. (Μέτρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βυζί καὶ ἀδέρφι.

Ὁ θεωρούμενος ὡς ἀδελφὸς πρὸς τινὰ ὡς θηλάσας ἐκ τοῦ ἰδίου μαστοῦ (οὔτοι θεωροῦνται ὡς πραγματικοὶ συγγενεῖς, ὅταν δὲ συμβῇ νὰ εἶναι ἄρρεν πρὸς θῆλυ, ἀπαγορεύεται ὁ γάμος τῶν).

βυzaίνω, βυζάνω Ἄνδρ. Ἡπ. (Κόνιτς. Χιμάρ.) Θράκ. (Καλόδ.) Καλαβρ. Καππ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Κύπρ. Μεγίστ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Ἐγκαρ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.)—Λεξ. Περίδ. Βυζ. Ἐλευθερουδ. Πρω.Δημητρ. β'ζάνου Θράκ. Λέσβ. κ. ἄ. βυζάν-νω Ἀπουλ. Ἰκαρ. Κύπρ. Ρόδ. βυζ-ζάνω Χίος (Καρδάμ.) βυζάν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) βυζ-ζάν-νω Κάρπ. 'υζ-ζάν-νω Κάρπ. βυτζάνω Ἀστυπ. Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Σύμ. βυτζάν-νω Ἀπουλ. Καλαβρ. βουζάνω Θράκ. βυζαίνω κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Καππ. β'ζαίνω Στερελλ. (Δεσφ.) β'ζαίνου βόρ. ἰδιώμ. βυζαίνω Πελοπν. (Γέρμ. Μάν. Πάνιτς.) βυγαίνω Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) βυζῶ Ἀπουλ. μυζοῦ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) μυζ-ζαίνω Ἰκαρ. μυζάνω Καππ. (Φερτ.) μουντοῦ Τσακων. Μετοχ. βυζαίνουμενος Πελοπν. (Λακων.) βυζαίνάμενος Πελοπν. (Λεῦκτρ. Μάν.) βυζοῦμενος Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Γορτυν.) βυζ-ζαμένος Καλαβρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. βυζάνω, παρ' ὃ καὶ βυζάω, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. μυζάω δι' ἀνομοιωτικὴν τροπὴν τοῦ μ εἰς β. Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 2,87 ΓΧατζιδ. Γλωσσολ. Μελέτ. 188, ἐν Ἀθηνᾶ 38 (1926) 15 κέξ. καὶ ἐν Glotta 15 (1927) 144 κέξ. Ὁ τύπος βυζάνω ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐβύζασα ἡ ἐκ τοῦ ἀρχαιοτέρου *μυζάνω, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχαίου μυζάω διὰ τὸν ἀόρ. ἐμύζησα. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 15. Διὰ τὸν τύπον βυzaίνω ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,296.

Α) Κυριολ. 1) Ἀπομυζῶ, ροφῶ τὸν χυμὸν πρᾶγματός τινος πολλαχ. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Σταυρ.) Τσακων.: Ἡ ἀβδέλλα βυzaίνει. Ἡ μέλισσα βυzaίνει τὸ λουλούδι πολλαχ. Τὸ τοιμπούρι τοῦ μυζᾶ τὸ αἷμα Κίτ. Ὁ ψύλλον βυζάν' τ' ἀνθρωπί' τὸ αἷμαν Σταυρ. Ἐγὶ μουντοῦ τὸ ὅσ ἀπὸ τὸ κόλλημα (ἀπομυζᾷ τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ μαντήλι) Τσακων. 2) Θηλάζω α) Ἐπὶ βρέφους ἡ θηλαστικοῦ ζώου, ροφῶ γάλα ἀπὸ τὸν μητρικὸν μαστὸν κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Καππ. Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Τὸ παιδί βυzaίνει τὴ μάννα του ἡ ἀπλῶς βυzaίνει. Βυzaίνει τὸ ἀρνάκι - τὸ γαττάκι - τὸ κατσικάκι κττ. κοιν. || Φρ. Βυzaίνει τὸ δάχτυλό του (φέρεται ὡς νήπιον, ἀνοηταίνει) πολλαχ. Βυzaίνει γάλα ἀκόμη (ἐπὶ τοῦ ἐντρυφῶντος εἰς τὴν πατρικὴν περιουσίαν) Ἡπ. || Παροιμ. Τὸ καλὸ τ' ἀρνὶ βυzaίνει ἀπὸ δύο μαννάδες (ὃ εὐπροσῆγορος εὐκόλως πείθων τοὺς ἄλλους πολλὰ δύναται νὰ ἐπιτύχῃ. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 3, 320-323) πολλαχ. Ἡ γλυκεῖα γλῶσσα βυzaίνει ἐβδομηνταδυὸ βυζὰ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. (Μάν.) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Μετοχ. βυζοῦμενος, ὃ θηλάζων Πελοπν. (Γορτυν.): Γάλα ἀπὸ φρεσκογεννημένη γυναῖκα, ποῦ νὰ 'χη βυζοῦμενο ἀρσενικό. β) Ἐπὶ μητρὸς παρέχω τὸν μαστὸν εἰς τὸ βρέφος πρὸς θηλασμὸν κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Καππ. Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Ἡ μάννα βυzaίνει τὸ παιδί της. Ἡ ἀγελάδα βυzaίνει τὸ μοσκάρι της κοιν. || Ἀσμ.

Φλεβάρι, φλέες ἄν-νοιξε τοῖς ρῶγες τῷ βυζῶ μου γιὰ νὰ βυζάσω τὸ παιδί τσαι νὰ τὸ μεγαλώσω (φλέες=φλέβες) Μεγίστ.

Ἐννεὰ μῆνες μ' ἐύζ-ζασεν ἡ ἔρημή μου μάννα
 τσαὶ τώρῃ τῆς ἐρνίστηκα, γλυτσειά μου μαζ-ζουράνα
 (ἐύζ-ζασε = ἐβύζασε, ἐρνίστηκα = ἐγκατέλειψα) Κάρπ. Ἡ
 σημ. καὶ μεσν. 3) Ἀπορροφῶ, ἐπὶ πραγμάτων ἐν γέ-
 νει ἀπορροφώντων ὑγρὰ Κεφαλλ. Πελοπν. (Γορτυν. Κο-
 ρινθ.) Σέριφ. : Ὁ ἀσβέστης βυzaίνει Κεφαλλ. Τὸ χωράφι
 βυzaίνει Κόρινθ. Ἡ μὲν δαλὰ βυzaίνει 'ς τὸ χτήμα μας
 Νάξ. Βυzaίνει τὸ πετσί 'ς τὸ δάγο (διὰ κτυπημάτων ἀπορ-
 ροφῇ τὴν ὑγρασίαν καὶ ἐφαρμόζεται καλῶς εἰς τὸν πάγ-
 κον πρὸς κατεργασίαν) Σῦρ. || Φρ. Τὸ 'χει βυζάζει (ἐνν.
 τὸ κρασί, ἐπὶ μεθύσου) Γορτυν. 4) Ἀπορροφῶ διὰ δί-
 νης, καταπίνω, ἐπὶ θαλάσσης Εὐβ. (Ψαχν.) : Μὴν πάς
 κατὰ 'κει, γιὰτ' ἐξ' μάτια κι θὰ σὶ β'ζάξ' ἡ θάλασσα.

Β) Μεταφ. 1) Οἶονεὶ ἀπορροφῶ τὴν ἱκμάδα τινός,
 ἐξασθενίζω Λέσβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Τὸν β'ζαί' ἡ ἀρρώ-
 σμα Αἰτωλ. Οὐ τόπους ἐτοῦτους σὶ β'ζαί' (σὲ ἐξασθε-
 νίζει) αὐτόθ. β) Ἀμτβ. ἐπὶ μελῶν ἀσθενούντος παρε-
 χόντων τὴν αἰσθησιν νυγμῶν ἢ ζητούντων τανυτὸν Πόντ.
 (Χαλδ.) : Βυzaίν'νε τὰ ποδάρι μ' - τὰ δέρι μ' - τ' ὠμία μ'
 κττ. 2) Ἐκμεταλλεύομαι τινα οἰκονομικῶς ἀποσπῶν
 ὑλικά ὀφέλη πολλαχ. : Τὸν βυzaίνει καλὰ (τοῦ ἀφαιρεῖ
 ἀρκετὰ χρήματα). Τὸν βυzaίνει σὰν τὴν ἀβδέλλα. Βρῆκε
 ὁ δεῖνα καὶ βυzaίνει. Συνών. βυzaκῶνω 3.

βυζάκα ἡ, Κύπρ.—Δλιπέρι. Τζιυπρ. Τραούδ. 2, 21.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυζάκι κατὰ τύπον μεγεθυντικόν.

1) Λίθος παραθαλάσσιος ἢ ποτάμιος (ἐκ τῆς ὁμοιό-
 τητος πρὸς μαστὸν διὰ τὴν στρογγυλότητα τοῦ σχήμα-
 τος) ἐνθ' ἄν. : Ποίημ.

Τὰ στήθη της ἐν' μάρμαρον, βυζάκα τὰ βυζά της
 τῷ ἄν' ἔχουν γάλαν, πκοῖος πελ-λὸς π' νὰ τὰ πιπλίσῃ;
 Δλιπέρι. ἐνθ' ἄν. 2) Πέτρα ἐν γένει ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ.
 καὶ παρὰ Μαχαιρᾷ 1, 404. (ἐκδ. R. Dawkins) «καὶ τὸν
 πύργον, ὅπου εἶναι κοντὰ τῆς πόρτας τοῦ Φόρου, ἐγε-
 μῶσαν τον χῶμαν καὶ βυζάκες καὶ ἐποῖχαν τον ὡς γοιὸν
 καστέλλιν».

βυζακῆ ἡ, ἀμάρτ. βυzaτῆς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυζάκα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ῆς.

Τὸ διὰ βυζάκας κτύπημα, πετρεῖα : Ἀχτυπῶ σε μίαν
 βυzaτῆν καὶ γλέπεις.

βυζάκι τό, κοιν. β'ζάξ' βόρ. ιδιῶμ. βυzaτῆν
 Κύπρ. βυzaτῆι Θήρ. βουzaκι Ἡπ. βουzaτῆι Αἰγιν.
 βουzaκι Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυζῆ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -άκι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Παρὰ Σουῖδ. βιζάκιον =
 μικρὸς λίθος.

Α) Κυριολ. 1) Μικρὸς μαστὸς γυναικὸς καὶ ζῶου
 κοιν. καὶ Τσακων. : Τὰ βυzaκία τῆς κωπέλλας—τῆς κατοι-
 κούλλας κττ. κοιν. || Ἄσμ.

Εἶδα τὴ δούλεια π' ἄστραψε καὶ τὸ φεγγάρι ἐχάθη,
 εἶδα καὶ τὸ βυzaκι σου ποῦ εἶν' ἄσπρο σὰ δαδάκι
 Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἄλεσε, μύλο μ', ἄλεσε τῆς Μάρως τὰ βουzaτῆα,
 ποῦ τὰ λιμπίστη ὁ Κωσταντῆς το' ἔτρεχε τὰ σοκάτσα
 Αἰγιν.

Ἄσπρα βυzaκία κι ὁμορφα, δὲν εἶ πολλὰ μεγάλα,
 ἄχι καὶ νὰ τὰ βύzana πρίχον νὰ βγάλουν γάλα
 Κρήτ. Συνών. βυzέλλι, βυzούλλι. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν
 τύπ. Βυzaτῆ καὶ ὡς τοπων. Κύπρ. 2) Συνεκδ. τὸ μη-
 τρικὸν γάλα Πελοπν. (Ἀργολ. Μάν) : Θέλει νὰ πηῇ βυzaκι

τὸ παιδάκι μου. Ἀργολ. Δῶσ' τοῦ παιδιοῦ νὰ φάῃ τὸ βυ-
 ζάκι του Μάν.

Β) Μεταφ. 1) Μικρὸς παραθαλάσσιος ἢ ποτάμιος
 λίθος (διὰ τὴν στρογγυλότητα τοῦ σχήματος) Κύπρ. : Ἐ-
 πῆεν τὸ ἐγέμωσεν τοῖς ποδῆς του βυzaτῆα. || Ἄσμ.

Ἐβαλε τ' ἄστρη πάπλωμα, τὴν μαύρην γῆν κρεββάτιν
 καὶ δὐὸ βυzaτῆα τοῦ γιαιοῦ βάλ-λει μαξιλ-λαράκιν
 Συνών. βυzaκούδιν. Πβ. βυzaκόροτσα, βυzaκόπε-
 τρα, βύzaκος. 2) Ἀντικείμενον μαστοειδές, ὡς ἡ βολ-
 βώδης ρίζα τοῦ ἀσφοδέλου, ἢ ἀπὸ τῆς ρίζης φυτοῦ πα-
 ραφυᾶς κττ. (ιδ. Μ. Στεφανίδ. Ὁρολογ. Δημῶδ. 1, 18) Ἰων.
 (Κρήν.) Κύπρ. 3) Βότανον κατὰ τῶν χοιράδων, πιθα-
 νῶς διὰ τὰς μαστοειδεῖς του ρίζας ἢ τοῦ Διοσκουρ. (4,
 93) γαλίωψις (scrofularia peregrina) τῆς τάξεως τῶν
 γρομφαδιωδῶν (scrofulariaceae) (ιδ. Μ. Στεφανίδ. Ὁρολογ.
 Δημῶδ. 1, 10) Ἰων. (Κρήν.)

βυzaκιάζω ἀμάρτ. βυz-zaκιάζω Σύμ. βυza-
 τῆζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυζάκι.

Προσκολλῶμαι που ἀσφαλῶς ἐνθ' ἄν. : Ἐβυz-zaκιάσε
 δάνω του κ' ἐν ἐξηκόλλα Σύμ. Ἐβυzaτῆαsen ἄνω μου
 σὰν τὸ τσιβίκιν τοῦ θ-θύλλον (τσιβίκιν = τσιμπούρι, θ-θύλ-
 λον = σκύλλου) Κύπρ. Συνών. βυzaκῶνω 2.

βυzaκίασμα τό, ἀμάρτ. βυz-zaκίασμα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βυz-zaκιάζ-ζω

Ἡ προσκόλλησις ἐπὶ τινος.

βυzaκίδα ἡ, ἀμάρτ. βυz-zaκίδα Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυζάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ίδα.

Ἡ θηλὴ τῶν πλοκάμων τοῦ ὀκτάποδος.

βυzaκίτης ὁ, ἀμάρτ. βυzaτῆτης Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυζάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ίτης.

Εἶδος μύκητος τοῦ ὁποῖου ἡ σὰρξ εἶναι σκληρὰ ὡς
 λίθος.

βυzaκόπετρα ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βυζάκι καὶ πέτρα.

Χάλιξ εὐμεγέθης παραθαλάσσιος ἢ ποτάμιος : Ἐπία-
 σεν μίαν βυzaκόπετραν τὸ ἔσυρén την ἄνω 'ς τὴν τῶεφα-
 λήν του. Συνών. βυzaκόροτσα, βύzaκος.

βυzaκόροτσα ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βυζάκι καὶ ρότσα.

Βυzaκόπετρα, ὁ ιδ.

βύzaκος ὁ, Πάρ. Κύπρ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βυζάκι, διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ος.

Βυzaκόπετρα, ὁ ιδ.

βυzaκούδιν τό, Κύπρ. βυzaκούιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυζάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ούδι.

Μικρὸς χάλιξ παραθαλάσσιος ἢ ποτάμιος. Συνών. βυ-
 ζάκιν Β 1.

βυzaκουρίζω Νάξ. Ἀπύρανθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βυzaκούρι.

Θηλάζω : Ὅλη τὴ νύχτα τὸ βυzaκουρίζει ἀὸ μωρό. Τὸ
 μωρὸ ἐβυzaκούριζε ἀνε κ' ἐψυχομάχειε γιόλα.

